

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

KĀRENA VAITA

Vēlniju koks

KĀRENA VAITA

Vēlmuju koks

KAREN WHITE

Dreams of Falling

KĀRENA VAITA

Vēlņu koks

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Va 180

Copyright © 2018 by Harley House Books, LLC
Penguin Random House supports copyright.

Kārenas Vaitas romāna "Vēlmju koks"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Dina Kārkliņa
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka attēls © Kudryashka/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-926-7

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2018

Kl̄erai

PATEICĪBAS

Paldies manai brīnišķīgajai *Penguin Random House* komandai no rediģēšanas, mārketinga, reklāmas, tirdzniecības un mākslas nodaļām. Es tikai rakstu grāmatas, bet jūs visi gādājat, lai notiktu brīnums, rūpējoties, lai tās nonāktu manu lasītāju rokās. Tūkstoš paldies par jūsu atbalstu un draudzību šo pēdējo vienpadsmit gadu laikā.

Un, protams, paldies maniem lasītājiem, kas uzticīgi pārķ katru grāmatu. Jūsu aizrautība un labie vārdi patiešām padara katra termiņa radītās mokas izciešanas vērtas. Jūs nūdien esat šīs rakstīšanas nodarbes labākā daļa – tieši tikpat laba kā mans visiemīlotākais vārds "Beigas" .

Paldies jaukajai Džordžtaunas pilsētai Dienvidkarolīnā un tās iedzīvotājiem par jūsu dienvidnieku viesmīlību un laipnību manu apmeklējumu laikā. Jūs padarījāt šīs grāmatas izpētes daļu par vienu vienīgu izklaidi. Paldies arī bijušajai pilsētas iedzīvotājai Merilīnai Bārnhilai, īstai informācijas dārgumu krātuvei par Džordžtaunu piecdesmitajos gados. Kaut es būtu tolaik redzējusi šo pilsētu!

Visbeidzot paldies tiem neapdziedātajiem varoņiem, kuri cīnās par senu ēku saglabāšanu un saprot, ka mūsu kopīgā vēsture ir nesaraujami saistīta ar šīm laika lieciniecēm un, tiklīdz tās būs zudušas, mēs vairs nekad nespēsīm tās atgūt.

Caol Ait: PLĀNĀS VIETAS. GĒLU VALODĀ TĀ DĒVĒ VIETAS, KUR ŠĪ PASAULE ATRODAS PĀRĀK TUVU NĀKAMAJAI. LEGENDA VĒSTA, KA DEBESIS UN ZEMI ŠĶIR TĪKAI TRĪS PĒDAS, TAČU PLĀNAJĀS VIETĀS ŠIS ATTĀLUMS IR VĒL MAZĀKS. KEROUORA ĪRIJAS SLAIGO GRĀFISTĒ IR VIENA NO ŠĀDĀM PLĀNAJĀM VIETĀM, KAS ATRODAMAS VISĀ PASAULĒ; VIETA, KUR LAIKS NEVIRZĀS UZ PRIEKŠU, BET LAICĪGĀ PASAULE SASKARAS AR SVĒTO.

PIRMĀ NODAĻA

Aivija

2010

Džordžtauna, Dienvidkarolīna

Man šķiet, ka esmu mirusi. Un tomēr es jūtu, kā smaržo ziedošās kāršu rozes un dzirdu, kā piesmakuši čiepst un čērksstoši tarkšķ purpura čurkstes, lidodamas mājup pār māršu. Es redzu viņu spīdīgi varavīkšņainos ķermenīšus slīdam uz asinsarkano debesu fona cauri Keroumoras nomelnējušajām korintiešu kolonnām un brūkošajiem skursteņiem. Šis nams ir nosaukts par godu leģendārai plānai vietai tālu prom Īrijā. Es domās atkal dzirdu Sisi balsi, kura man stāsta, ko šis vārds nozīmē un kāpēc man vajadzētu turēties tālāk. Bet, kā jau ar lielāko daļu visa, ko Sisi man jebkad teikusi, es viņā neklausījos.

Mēs abas ar Keroumoru tagad esam pārvērtušās drupās; mūsu apmetums ir kļuvis krunkains, bet pamati – ļodzīgi. Cik savādi iederīgi, ka man būs jānomirst šajā mājā. Es jau reiz te gandrīz gāju bojā, tolaik, kad biju maza meitene. Vai tikai šī māja visu šo laiku nav gaidījusi vēl vienu iespēju?

Tālumā atskan Elisa tūkstoš deviņi simti sešdesmit sestā

gada mustanga motora dūkoņa. Ja es vēl spētu pakustēties, tad skriešus mestos ārā pa durvīm un tālāk pa ceļu, kamēr viņš vēl nav ar signāltauri aizkaitinājis tēti. Nav nekā tāda, kas tētim nepatīktu vairāk par Elisa garajiem matiem un to automašīnu.

Tomēr es nespēju pakustēties. Atceros vienīgi to, kā uzkāpu uz mīkstākas vietas vecajā koka grīdā un izdzirdēju, kā salūst mūžvecie, satrupējušie dēļi. Tagad es te guļu, salauzta tik daudzos gabalos.

Smadzenes man atgādina, ka Eliss ir miris jau pirms četrdesmit gadiem. Viņa dārgā automašīna tika pārdota pirms viņa nosūtīšanas uz Gordonas fortu tūkstoš deviņi simti sešdesmit devītajā gadā. Un tomēr pār mani vēl joprojām vēdī izplūdes gāzu skābenā smaka, un es, dīvainu cerību pārņemta, iedomājos, vai tikai pēc tik ilga laika Eliss beidzot nav ieradies pēc manis.

Man dūrē ir sažņaugts kaut kas mīksts un zīdains. Brīdī, kad sajutu, kā vecā grīda iebrūk zem kājām, mani pirksti noteikti bija cieši savilkušies.

Matu lente. Es to biju izņēmusi no Lārkinas kumodes atvilktnes. Mana mīļā, mazā meitiņa. Meita, kura allaž bija izmisīgi vēlējusies kļūt tieši tāda pati kā es. Gandrīz tikpat izmisīgi, cik es vēlējos, lai viņa būtu citāda. Es gribēju, lai viņa būtu laimīga. Jāteic gan, ka Lārķina vairs nav meitene. Viņa ir pārāk liela, lai sietu matos lentes, taču es viņas istabā visu esmu saglabājusi tieši tāpat, kā viņa to atstājusi, cerot – reiz viņa atgriezīsies mājās uz visiem laikiem. Izlems, ka beidzot ir jāpiedod mums visiem. Un arī sev pašai.

Tagad es atceros, kā ar melnu marķieri visas lentes garumā rakstīju biezus, lielus burtus, ar mēmiem vilcieniem izkļiegdama savas dusmas. Taču tās ir vienīgās skaidrās atmiņas. Es vairs nespēju ne sajūst tās dusmas, ne arī atcerēties to iemeslu. Es noteikti esmu atbraukusi šurp ar automašīnu, taču to neatceros. Atceros tikai to, kā rakstīju uz tās lentes un tad šeit kritu. Smadzenes mani izjoko, skaid-

ri atsaucot atmiņā senus atgadījumus, taču tikai pirms pusstundas notikušais tiek atstāts tumšā skapī aiz noslēgtām durvīm.

Manā galvā eksplodē spoži gaisa burbuļi. Gar acīm gluži kā krītošas zvaigznes aizšaujas gaismas švikas. Manuprāt, tās ir manas pagātnes purpura čurkstes, tikpat nemainīgas kā mēness un zvaigznes manās atmiņās. Un tad uzrodas sāpes, balti nokaitētas un precīzas, tās apmetas skaustā un sāk virzīties augšup kā liela roka, kura lēni saspiež manas smadzenes.

Tad tumsa aizsedz mani kā maska, un viss izgaist. Paliek tikai vecas automašīnas izplūdes gāzes un tūkstoš neskaidri čiepstošas čurkstes, kuras beidzot atgriezušās mājās.

OTRĀ NODAĻA

Lārkina

2010

Manu uzmanību uz mirkli piesaistīja vecas dziesmas ievada notis, kas man lika atrauties no datora un atzinīgi palūkoties apkārt, izjūtot savādu gandarijumu. Man ļoti patika mans rakstāmgalds. Tas bija nevis skaists vai unikāls – ne viens, ne otrs –, bet gan vienkāršs un funkcionāls.

Tas bija tieši tāds pats kā pārējo reklāmas tekstu autoru metāla galdi reklāmas aģentūrā *Wax&Crandall*, kur biju nostrādājusi pēdējos piecus gadus, tikai ar to atšķirību, ka uz mana galda nebija nekādu personisku lietu. Ne rāmju, ne kičīgu greznumlietiņu, ne gumijas bumbiņu plaukstu vingrināšanai. Nekas nebija piesprausts arī pie mana nodalījuma sienām, un tur nebija nekā, kas liktu atcerēties četrus gadus, kuru biju pavadījusi, četrus gadus studējot Fordemā. Mana vienīgā piekāpšanās pagātnei bija zelta ķēdīte ar trim piekariņiem. Es to nekad nenoņēmu, tomēr glabāju paslēptu zem apģērba.

Man ļoti patika tas, ka neviens nevaicāja, kāpēc man šķietami nav pagātnes. Galu galā te taču bija Ņujorka, te visiem rūpēja vienīgi tas, kurp devos, nevis tas, no kurienes biju